

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Parnas-Revolutionen

Citation: Baggesen, Jens: "Parnas-Revolutionen", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid64279/facsimile.pdf> (tilgået 20. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Parnas-Revolutionen.

Til de ni Muser i Gravensteen.

(I Apollo den Sættendes Navn.)

1791.

For nogen Tid det Kygte gif,
 At Amor, denne Gud, der var saa rask som liden,
 Og syntes skabt til ret at trods Tiden,
 Sit Banesaar af egne Pile fik,
 Fornemmelig af Uag, fordi han saae
 Meer end sin Moder i vort Daniens Lovise
 Og derved nødtes til, den Skæbne sig at spaae.
 At Alle Nordens Cypris vilde prise,
 Og at han længer selv ei vilde kaldes skien,
 Naar Jorden engang saae Lovises Søn.
 Med Dished veed man, at hans glimrende Fruer Moder,
 Fordunklet, ikke meer opholdt sig her,
 Men flygtede til andre Kloder,
 Hvor ingen Rivaltinder er.
 At Jupiter alt for saa længe siden
 Er foret hen,
 At han er færdig at staae op igjen,
 Det strækker sig endog til Bærgers Viden
 (Som dog skal være meget lidet!)
 Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring
 Og gjør ei heller mange store Spring —
 At Mars det ei vil gjøre længe,

Det lærer Galliens Revolution,
 Og Mangelen paa Subordination,
 Og Keiser Leopolds Resignation,
 Og Overgangen fra den Spaniske Dag-Cordon.
 Merkur i nogen Tid paa Tippet er at hænge;
 Som Rapse-Gud (det var han noget nær)
 Han er ei heller meget bedre værd.
 Om Juno siger man, at, siden salig Manden
 Er død, og Ludvig gjorde det Spilop,
 At sig til sin Krones Tilbud: Top!
 Hun veent skal være gaaet fra Forstanden.
 Minerva hos Herr Pram, min gode Ven,
 I Danmark gaaer stærkt igjen. —
 Diane — Hecate — Proserpina, med flere,
 Skal siden Kants Kritik og Reinholds Theorie,
 Af Angst for denne nye Philosophie,
 Keent være færdig at krepere. —
 Saa gif — og gaaer det efterhaanden flere.
 Cybelemoder, Enkedronningen,
 Gaaer og derhen —
 Og fort: med hele Gudfamilien
 Det er, som med saa meget mere,
 Kun Kvald og Fald,
 Og snart, som med et Lys, det ude være skal.
 Med Graterne (som jeg, sandt at sige,
 Blandt alle disse fandt de meest guddommelige!)
 Jeg ikke veed, hvor det staaer til saa lige —
 At nu omstunder de er fleer end tre,
 Det her imidlertid en Blind kan see;
 Men om det netop de selv samme ere,
 Som dansed om Gudinden i Cythere,
 Der kunde tvistes meget om —
 Jeg troer, at med vor nye Venus flere
 Og endnu skønnere til Norden kom,
 End nogentid blev seet i Grækenland og Rom.

Men nok af Tidender om Dødsfald og beslige
 I Gudernes det gamle Rige!
 Vi alle skulle gaae den samme Vej;
 Imidlertid dog — alle gif den ei.
 Tre Gange tre pieriske Gudinder
 (Tre Gange tre gjør ni)
 Man endnu her og der i Poesie,
 Og som jeg seer med niifold Tryllerie,
 I Gravensteens Olympus finder.

O Held mig! at engang mit Døe saae,
 Hvad i begejstret Andagts Siebliffe
 Jeg ubønhørt saa ofte kaldte paa —
 Og — samlet i det mindste — stued ikke!
 O Drøm! o Kyffil — men er du blot en Drøm,
 Saa lad mig evig, evig, evig drømme!
 Og lad min Aand i sin Beundrings Strøm
 Fra Sol til Sol i denne Himmel svømme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er ni:
 Men og at deres Stats Gynokratie
 fornødelt Kong Apoll (en ellers artig Herre,
 Men noget herskesyg, som Konger flest, desværre!)
 Udarted tidlig alt til Despotie —
 Der var, for Keften, intet ondt deri;
 Thi denne fyrste var, som Alle sigte,
 Sin Stjerne lig, der fattige som Rige
 Bestraaler alle lige;
 Og naar Monarken ligner Solen — man
 Kan leve meget got i et despotisk Land.
 Men Skadel det er netop ikke ganske
 Tilfældet overalt! Naar man seer til lidt grant,
 Er alle Souverainer ikke danske;
 Der gives en Høb franske deriblandt. —

Men atter til Gudinderne tilbage!
 Hans lyse Majestet, saa dødfri, som han lod,
 Dog maatte drifke med af Letthes Flod —
 Med ham forsvandt Parnasjets gyldne Dage;
 Hans Eftermand var ikke nær saa god.

Jeg veed ret got, at mange ny Poeter
 forsikre vidt og bredt, at han er til endnu —
 Ja gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu
 Imellem Muserne som en fortabt Trompeter.
 Neil skændt i Evalds, Prams og Thaarups Vers,
 Fornemmelig i alle Musers Breve,
 I fader Wielands attiffine Skirts,
 Og Schillers Alvor end han synes leve,
 Død er han — det er vist! saa vel som Jupiter
 Og al den anden Gudehær,
 Og fiorten Efternæend, som efter ham de hulde
 Gudinder efterhaanden Jæptret gav,
 Een efter anden lod Naturens Krav
 Og ligge roelig under Mulde.
 Hvad Misforstand heri har voldet overalt,
 Er, at de alle blev Apollo kaldt,
 Endskiøndt iblandt dem alle femten vare
 (Saa lidt som i den lange Ludvigkæde)
 Knap tre, som Navnet med lidt føie bare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
 Jeg veed ei selv hvordan, blev undt den Ære,
 Iblandt Apollerne den sjetende at være —
 En Hæder, som jeg føler mig for svag
 I læng're Tid, end høit det halve af en Dag,
 At bære.
 Dog, for mig den ei reent uærdig at betee,
 Medlægger jeg, i følgende Idee,

for Eders Fedder, yndige Gudinder!
 Den Krone, jeg, som fleer, i Dromme fik;
 Mit Hierte meer end al dens Tryllen finder
 I Eders Dires milde Himmeblif!

Iølge Vælben, mig blev skienkt i denne Gave,
 Erklærer jeg, at fra den Dag i Dag
 Regjeringen skal være deres Sag,
 Som Kald og Eone til Regjering have;
 At ingen Phœbus meer skal lemnes i
 Det eenehellige Gynokratie;
 At selv hans Navn af al vor fremtids Poesie
 Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni!
 for Resten eene skal bestaae deri,
 Til evig Tid at være Musers Slave.

O dette Held jeg statter meer,
 End vidste jeg det all, hvad første Phœbus vidste,
 Og sang som Milton, Klopstok, og Homer.

At ellers jeg, Apoll den sextende, den sidste,
 Den ringeste — nedlægger Zeptret her
 for ni Gudinder — intet Under er;
 Men — hvis Apoll, den første, store, viise,
 Den eeneste, som Zeptret værdig bar,
 Blandt Muserne blot havde seet Lovise,
 Han sikkert selv Regent kun een Dag bleven var!
 Han ikke Jorden blot med alle Herligheder,
 Men Solen havde lagt for hendes fod,
 Og neiet med en evig Pages Lod —
 Et meer tilbedet, men Tilbeder,
 I hendes Velbehags, i hendes Bifalds Smil
 Gienfundet meer end alle Soles Jld,
 Og meer end alle Pindi Saligheder!
